

MILSTR

MICHAL SIROTEK

Řítla se virtuálním tunelem sítě zběsilou rychlostí. Okolí připomínalo duhovou čmouhu, pestrobarevné světelné linie, které na její sítnici tvořily kmitavé pablesky. Ale přes vší rychlost a vynaloženou snahu nedokázala s tím zpropadeným hackerem udržet tempo.

Bylo neuvěřitelné, že při jízdě dokáže vstřebávat tak vysoký přítok dat a současně se zvládne vyhýbat všem nástrahám bezpečnostního programu. V té chvíli pochopila, že ho nemůže dostihnout. Byl příliš dobrý, zkušenější než ona.

Sunni s klením zpomalila a pronásledovaný během mžiku zmizel ve světelné dálnici jedniček a nul.

„Nevadí. Dělala jsi, cos mohla,“ snažila se utišit naštvaní i rozmrzelost.

Sáhla do virtuálního batohu pro červený předmět, který ten chytrák vytratil. Objekt měl v kyberprostoru podobu poštovní obálky. Stálo na ní jediné slovo.

Mistr.

1.

Vlak vrzal nadzemní dráhou skrz urbanistický chaos ulic. Okny prosakovala záře velkoměsta: míhající se odlesky lamp smísené se světelnou paletou megaboardů, které do kolemjdoucích neúnavně pumpovaly reklamy na vše možné. Pestrobarevná anarchie českých a čínských nápisů, značek a symbolů útočila na obyvatele s neúnavnou agresí.

Hlas automatu upozornil cestující na jméno stanice. Sunni se odpojila od internetu a vypnula obraz na smart glasses v retro stylu třicátých let. Měla ho ráda, ostatně jako spoustu jiných věcí z doby před *Dohodou*. Z časů, kdy si každý mohl najít v Praze svoje místo, lidé ještě používali mobily a rebelie zněla z klubů v tónech elektrických strun. Ale znáte to. Spousta věcí zní jako pohádka, zvlášť když je máte z druhé ruky.

Nebe bylo šedé a do ulic plných jezírek bušil ostrý déšť. Mokrý vozovka odrážela neonová světla ze zapadlých občerstvení a barů. Široko daleko ani noha. Tohle místo byla hrozná díra; Záběhlíci, tak se to tu jmenovalo. Jedna z těch čtvrtí, kde se to hemží feťákama na Věčku, nelegální zboží jde na dračku a roztodivná škála národností a kultur stírá možnost identifikovat, v jaké části Evropy se člověk nachází. Sunni sem perfektně zapadala.

Šourala se s rukama v kapsách koženého křiváku, který zdobily bodce na pravém nárameníku. Déšť smáčel její růžovo-zelené vlasy, studil a začínal být nepříjemně vlezlý. U vchodu do baráku potkala bandu mladých syntáků. Pozdravila je a vklouzla do dveří.

„Představ si, že ti kokoti chtěj ze dne vzniku W.T.A. udělat státní svátek,“ rozčiloval se Bug, „říkám ti, že tohle město jde do naprostýho hajzlu.“

„To říkáš už dlouho,“ utrousila Sunni a zamířila do kuchyňky.

„Tentokrát je to jiné.“

„Jo jasně...“ opáčila s nosem v otevřené lednici.

Měl tu jen pár plechovek levného piva. Jednu si přivlastnila.

„Chodíš vůbec ven?“ zeptala se, když se napila.

Zrakem přilepený k holografické obrazovce působil, jako by ji vůbec nevnímal.

Bug měřil přes metr devadesát, ale jinak to byl hubeňour. Oči měl vodnaté a pod ustupujícími vlasy s prvními šedinami se mu bouřilo kulaté čelo. Jeho pleť vždycky působila mastně a bledě. Zkráceně žádný fešák. Za pravým uchem měl instalovaný model OsA02. Vcelku fajnová věcička, která mu usnadňovala práci softwarového inženýra v jedné farmaceutické společnosti.

Patřil do první generace, která se už přestala bát zásuvek v lebce. Trvalo to překvapivě dlouho, ale obavy o své „lidství“ společnost nakonec překonala. Upraveným se už neříkalo posměšně *baterky* nebo *zombie*, vžilo se příznivější syntetici, zkrátka syntáci.

V telce jela nějaká diskuze.

„Minulý týden jsme si připomínali vznik W.T.A. Světové obchodní aliance, jejíž založení posvětila OSN roku 2056 v reakci na nárůst společenských nepokojů z doby před Frankfurtskou dohodou.“

Pane ministře, myslíte, že ohrožení teroristickými skupinami je stále aktuální?“

„To je řečnická otázka, Adriano. Ohrožení našeho způsobu života bude aktuální vždy. Dnes zažíváme teror zcela nového druhu, teror mnohem nebezpečnější pro svou agresivní ideologii.“

„Ale spousta lidí hovoří o techno diktatuře, která byla uvalena na Prahu, o odposleších a nedobrovolných lékařských demontážích, které provádí Axies SHIELD pod hlavičkou ministerstva obrany. Co nám k tomu řeknete?“

„Mě spíš překvapuje, že neslyšíme o nárůstu černého trhu a obchodu s lidskými orgány, o nezákonných operacích, dokonce o úpravách DNA bez povolení Eugenické Unie. Dnes má přístup k moderním technologiím téměř každý – bez restrikcí, bez jakékoli řádné kontroly. Do tohoto bodu jsme se nikdy neměli dostat. Redukce somatických modifikací není otázkou potřeby, ale naprostou nutností.“

„Bezpečnostní problém tedy trvá?“

„Technoteroristé nejsou pohádkou pro děti. Bombový útok z minulého týdne na společnost GenempCorp jasně dokládá cíle těchto fanatiků. Nezastaví se před ničím...“

„Bude z toho průser – cítím to v kostech,“ zamručel Bug.

Nepochybně, pomyslela si, ale nijak to nekomentovala.

„Jedno slovo,“ řekl tajemně.

„Hm?“

„1984.“

„Už ti z těch blábolů začíná vytékat mozek ušima.“

„Říká holka, která má na sobě půl kila make-upu.“

„Polib si!“

Jízlivě se zakřenil.

Za ty roky si na jeho narážky už zvykla. Mrtvolně bílá plet' s tetovanými čarami na skráních a bradě, výrazné stíny, většinou sytě modré stejně jako barva rtěnky. Uši i tvář plná kovu, punkové vlasy a k tomu ty ruce potetované barevnými dračími motivy. Na ID čipu byste sice našli jméno Veronika Kopecká, ale mezi syntáky jí nikdo neřekl jinak než Sunni. K tomu jménu přišla podle jedné čínské legendy, kde se vyskytovala neobyčejně tvrdohlavá dračice. Nevadilo jí to. Vlastně jí nevadilo ani Bugovo posměvačství, brala to jako hru i způsob mluvy, kterým si k sobě našli cestu. Sice spolu nikdy nespali, ale svým způsobem ji znal lépe než leckterý kluk, s nímž chodila.

Zmáčkla prázdnou plechovku a hodila ji do koše: „Koukej pohnout zadkem. Nehodlám tu vystávat celý den.“

„Co ty bys beze mě dělala?“ řekl pobaveně.

„To co každá – otevřela šampus.“

Blýskl zuby a zamířil k pracovnímu stolu: „Tak co mi neseš?“

„Budeš valit oči.“

Chytili ji jen pár hodin na to, když obědvala v závodní jídelně na Žižkově. Dvě mladý ucha, navýsost snaživí. Sunni měla s chlupatýma hodně špatných zkušeností, ale tihle se chovali docela slušně. Přčetli ji, odvedli a zavřeli do místnosti, kde měla čekat na výslech. Jenže

následující partie se dost lišila od těch, které měla poslední roky za sebou. Zprvu ji to rozhodilo, ale v sirotčinci se naučila držet jazyk za zuby, a když to bylo třeba, nasazovat neproniknutelný výraz. Obdobnou strategii používala i dnes.

Ten detektiv nebyl z oddělení e-zločinů, představil se jako Vladimír Urban a pracoval pro Axies SHIELD alias *Štít*. Soukromá bezpečnostní agentura. Jejich společnost měla mezi syntťáky oprávněně špatnou pověst. Dejte výkonnou moc soukromý korporaci a hádejte, co se stane. Přesně to, co se poslední měsíc dělo v ulicích Prahy. Nebylo to ofiko, ve zprávách a na netu žádná zmínka, ale syntťáci si o tom šuškali už pár měsíců. Razie. Zatykače. Jenže bránit se těmhle žoldáckým gorilám bylo vážně o hubu. Štít nahrazoval přes sedmdesát procent policejních složek v oblasti technozločinů, měl posvěcení úřadů a do konce roku se předpokládalo navýšení o dalších deset čísel. Jejich činnost mnohdy stála na hraně zákona, ale vláda i média se dívaly jinam, jako by jejich fašistický manýry tiše schvalovaly. Zkrátka zkurvenej bordel.

Urban byl urostlý chlap, padesátník s přísným pohledem a tvrděckou pózou. Na levém oku měl scenboy, který měřil údaje z Sunnina čipu. Rychlost tepu, pohyb zorniček, vlhkost pokožky. Určo tam měl i rentgen. Oči ho prozradily. *Koukáš mi na prsa? Samo, kámo – je mi to putna.*

Chováním šlo o ostřílenýho mizeru, ale na Sunni dojem neudělal. Zнала tyhle typy.

„Za poslední rok jsi neměla žádné zaměstnání,“ začal neutrálně, pohled upřený na příruční tablet. „Odkud bereš příjmy?“

Pokrčila rameny: „Šetřila jsem. Něco si půjčila od známých.“

Zkontroloval její tvrzení v počítači. Transakce seděly.

„Nebudeme chodit kolem horké kaše,“ řekl a odložil tablet na stůl. „Jsi tu kvůli útoku na pobočku GenempCorp.“

Měla pocit, že se jí zastavilo srdce.

„Tahle špína je poslední kapkou, kterou si syntetici dovolili. V troskách po výbuchu zemřelo několik lidí, ale hlavní důvod celého humbuku leží jinde.“

Když se nedočkal žádné reakce, pokračoval stejně nepříjemným tónem: „Byla narušena jedna z přísně tajných databází. Útočníci se prokousali obranou sítě, aniž bychom si jich všimli. I když byl spuštěn Detektor, stejně se nám ztratili. Použili sférické infiltrátory – jedna z posledních novinek na trhu. Jsou rychlejší a obratnější než starší software, ale to určitě víš, koneckonců jsi z branže. Kdo používá tenhle interface?“

„Nemám tucha,“ hlesla nevinně.

„Něco vědět musíš.“

V předstíraném zamyšlení se kousla do rtu, ale nic neřekla.

Spustil obrazovku mezi nimi a ukázal Sunni profil několika tváří. Muži i ženy. Všichni byli syntťáci s vylepšením. Poznala Hulka, Blondýnu a taky Nemesis.

„Někdo povědomý?“

Zakroutila hlavou.

Detektiv praštil dlaní do stolu tak silně, až sebou mimoděk škubla.

„Nehraj si se mnou, kurva!“

„Nehraju,“ řekla téměř vyčítavě.

Založil prsty do sebe a opřel lokty o desku stolu: „Nemysli si, že když máš jen pár přestupků, nemůže se ti nic stát. Pro mě jsi jen další parchant z ulice, co si hraje se zbytkem kriplů

na zloděje. V tomhle sektoru jsi známá víc než dost, takže koukej začít mluvit.“

Známa víc než dost? To jsi to pěkně dopracovala, holka...

Detektiv přemístil na projekci další tváře, ale tentokrát je doprovázelo i logo v podobě oka. Jeho panenku tvořilo ozubené kolo.

„Víme, že je v Praze kontakt napojený na hnutí Ocelových jizev. Muselas o nich slyšet. V souvislosti s tím útokem se o nich teďka mluví pořád.“

S rukama zkříženýma na prsou a chladným výrazem kývla na souhlas.

„Chci jména. Každého, kdo by se s nimi mohl zaplést. Každého, kdo tě napadne.“

„Promiňte, šéfe, ale fakt nevím.“

„Tak poslouchej!“ zvýšil hlas, „moje trpělivost má hranice. S tvými záznamy bych tě znovu dostal před soud, jen bys tentokrát nevyvázla s podmínkou. Dva roky v chládku natvrdo, možná víc. Pro bachaře nic nového. Jen další podělaná syntačka na Věčku – akorát s prdelkou, na kterou si každéj rád sáhne.“

„Jsem čistá,“ zaprotestovala.

„Vážně?“

Ted' už jí došlo, že se spletla. Tenhle Urban nebyl jen mizera, byla to pěkná svině.

Když mlčela, zklidnil se a zaujal pózu vyjednávače.

„Mám všechny záznamy o tvé rodině. Prošla sis děcákem i povinnou převýchovou pro mládež. To chceš ještě další roky strávit v lochu jako tvůj fotr?“ A když se naklonil blíž, ucítila silnou vůni kolínské: „My si došlápneme na každého, na to nezapomeň, kočička. Stačí jen zatahat za ty správné nitky.“

Já ti dám kočičku, ty zmrde! Jenže stručně řečeno, opravdu neměla na výběr.

„Takže?“ Fízl pozvedl obočí. „Popovídáme si, nebo ne?“

Sunni ztěžka polkla.

Dusil ji nekonečně dlouhé hodiny. Měla pocit, že za tu dobu ze sebe vypotila snad litr vody a její hlava se proměnila v kostelní zvon, do kterého někdo neúnavně bije kladivy. Ale hrála to podle jeho pravidel. Na oko. Tak, jak to dělala vždycky. Nedostal z ní nic, co mu sama nechtěla říct, ale poskytla mu dostatek vodítek, aby nevzbudila větší podezření. Když to peklo skončilo, oddechla si jako nikdy předtím. Tentokrát to bylo vážně o fous. Kdyby se dostala do rukou Štítu... Z té představy se jí udělalo mdlo.

Štít by se s ní takhle nepáral a ani firewall, který měla instalovaný proti scanboyi, by jí nepomohl. Připoutali by ji k čidlům, do pusy vrazili roubík a zkontrolovali veškeré myšlenky v její hlavě: vytáhli každou vzpomínku a prožítý okamžik jejího života.

To se nesmělo stát. Za žádnou cenu. Ale partie už byla rozehraná a vrátit se na start nemohla. Musela v té hře pokračovat. Dokončit ji.

2.

Sunni patřila k tomu vzácnému typu lidí, kteří se snaží v každé životní situaci najít novou příležitost. Kdyby tomu bylo jinak, skončila by jako feťačka už dávno. Kdo se o ni postaral, když byl táta pryč? Máma? Ta měla dost starostí sama se sebou. Pavel? Kdepak, její bratr zpřetrhal kontakty s rodinou už dávno. Byla to ona sama, kdo zůstal stát pevně na nohou, kdo

se nenechal semlít životem a dokázal bojovat s nepřízní osudu.

Vše začalo tátovou smrtí. Zemřel dávno, Sunni měla sotva sedm. Stalo se to při celostátní demonstraci, kterou dnes lidé označovali jako *Krvavé pondělí*. Protesty proti nedemokratickým krokům vlády měly tenkrát miliónová zastoupení po celém světě. Byl vyhlášen výjimečný stav. Pražská policie nezvládla vyhrocenou situaci a ve zmatku a s rostoucí agresí davu začala střílet mezi lidi nejprve slzný plyn a sonické granáty. Jenže tím demonstranty ještě více nahněvali a došlo k fyzickým útokům. Nějaký idiot s odznakem ve zmatku, či snad s nervy v kýblu, vytasil pistoli a stiskl spoušť.

Těžko vzpomínat, jaká vládla ve společnosti atmosféra, jediné, co Sunni dokázala vnímat, byl otcův nečekaný odchod. Otupělost z jeho ztráty nakonec minula, ale dlouhé roky ji čas od času z ničeho nic zasáhla vlna bolesti, která jí rozechvěla tělo vzlyky a vehnala slzy do očí.

Táta se narodil ještě v době, kdy Čechy byly součástí Evropské unie. Když měl přes třicet, prohloubila se společenská krize do té míry, že lidé ztratili poslední špetku důvěry ve volené zástupce. Nacionalismus i nejrůznější podoby extremismu zesílily nevídanou měrou. Nic nemohlo zabránit drtivému kolapsu, který uvrhl Evropu do chaosu hraničícího s válkou. Čína a Rusko si také hodlaly přihřát svou polívčičku.

Během těch let, kdy se starý svět hroutil a transformoval do nové, stabilnější podoby, ožil systém budovaný pevnou rukou nově utvořené skupiny mocnářů. Pod vlajkou organizace World Trade Alliance vznikla moderní kolébka rozvoje a prosperity, která zavrhl národní systémy. Hrozba vypuknutí války byla odvrácena za cenu, kdy zákony začaly diktovat velké korporace. Stabilizovaná situace vedla k všeobecnému rozmachu obchodu a dosud nevídané prosperitě ekonomické mašinérie. Po téměř třiceti letech začalo být zřejmé, že pro obyčejné lidi se věci nemění, ať už mají v úctě modrou nebo rudou vlajku. Nůžky v sociálních rozdílech se nadále rozevíraly. Bohatí bohatli, chudí se stávali chudšími. Logická rovnice, z níž nebylo úniku. Pořád lepší než válečný konflikt – alespoň takový vládl názor v předchozí generaci. Ale dnes už to bylo jiné. Agrese a protivládní akce opět začaly nabírat na síle, a když nad tím Sunni občas přemýšlela nebo poslouchala názory svých přátel, docházela k názoru, že by bylo nejlepší přepsat učebnice dějepisu a homo sapiens přejmenovat na homo retardus debilis.

Kvůli své otevřené kritice její otec prožil ve vězení takřka polovinu života a ona ho znala jen málo. Nikdy navíc nelitoval svých činů ani promarněného času, který mohl trávit s ní. Takový zkrátka byl. A přestože jeho chování zničilo matku a vlastně i celou rodinu, Sunni mu nakonec po dlouhých letech dokázala odpustit. O bratrovi se to samé říct nedalo. Pavel nikdy nebyl odpouštěcí typ.

Poučení do života z tátovy smrti přineslo své. Sunni se naučila postarat sama o sebe. Možná při té cestě ztratila důvěru k lidem, ale to si otevřeně nepřiznávala. Její síla spočívala v umění přizpůsobit se. To si osvojila dokonale.

Byl chladný večer. Digitální tabule doprovázené rozhlasem oznamovaly volné položky na pracovním trhu, samé nevábivé pozice, ale i po těch byla v dnešní době velká poptávka. Na ulicích se hromadí lidé bez práce, kteří jsou bezpečnostními složkami odváženi za Přechod do zapadlejších čtvrtí Prahy, jako je Chodov, jedna z největších lokalit bezdomovců a feťáků na perníku, heroinu a Věčku. Lidé v bídě jsou schopni proti nepřízni bojovat doslova jakýmkoli

způsobem, a tak přijímají práce na hraně zákona: experimentální operace, nezkoušené štěpy, testování dosud nedistribovaných toxinů. GenempCorp má na trhu s těmito látkami značný podíl.

Někde v hlavě jí hořel malý plamínek znepokojení, že je sledována, ale mohl to být jen dojem vyvolaný dnešními zážitky. I přes obezřetnost totiž nikoho podezřelého nezahledla. Čím blíž byla Explosi, tím víc davy houstly a ona se cítila bezpečněji. Přestože žila jinde, dodnes bylo toto místo jejím skutečným domovem. Zde prožila svá léta dospívání, poprvé se napojila na síť a užívala si nespoutanou jízdu virtuálním světem. A zde se také seznámila s Bugem.

Ze všech stran se na ni valil hluk a dunivé rytmy taneční muziky. Podchody páchly močí a nasládlou vůní různých kuřiv. Pachy se mísily s odpadky, alkoholem a smaženým olejem z rychlého občerstvení. Špinavé stěny pokrývaly vrstvy fosforeskujících nápisů. Stála tu hesla jako: *Bolest je všechno! Ovládají vaše mozky* nebo *Může za to 666*. Do postranních uliček se uchylovali jen ti, kteří si chtěli v klidu šlehnout. V nepravidelných rozestupech na ni útočila světla značkových reklam. Pod vši tou září se potulovalo nejroztodivnější bohatství pražských typů.

Techničtí horlivci prodávající svoje udělátka přímo na ulici, pochybně vyhlízející dealeři, mládež v latexových šatech s křiklavými účesy. Postávaly tu děvky v průhledných šatech svítící neonem. Niakimové posedlí amputacemi, které nahrazovali mechanickými končetinami futuristického designu. Na jednom prostranství vykřikovali svá kázání technomniši, jejichž těla měla v sobě méně masa než kovu, jejichž cílem bylo přenesení lidského vědomí do stroje.

Sunni procházela kolem lidí všech ras i věku, potetovaných a s přemírou kovu v ksichtech. Míjela deformované androgenní bytosti i extravagantní pošuky, odkrývající světu vše, včetně groteskně upravených genitálií. Motto této čtvrti znělo jednoduše: *Bud' kým chceš*. I ty nejkrasší myšlenky a chirurgické zásahy zde byly tolerovány, pokud člověk dokázal tolerovat názory ostatních. Na rozdíl od Ocelových jizev šlo ale vesměs o neškodné provokatéry.

Poslední měsíce technologických represí měly za následek vzdor, odkrytí překvapivě velkého množství extrémních skupin. Ocelové jizvy se řadily mezi nejradikálnější, finančně zajištěné a nejlépe organizované. V jejich řadách se našli jak profesionální vojáci, tak i nadaní technoinženýři. Rozvoj implantátů považovaly za novou evoluční vlnu lidského rodu. Dle jejich hesel musí být veškeré technologie přístupné bez omezení všem vrstvám společnosti. Nic proti, jen kdyby zároveň nehlásaly, že v budoucnu není pro obyčejné „masňáky“ místo.

Jejich cíle stály nad vším ostatním. Samozvaní revolucionáři. Fanatici. Nazývaly se *Bojovníky zítřka* a mrtvol se za jejich činností hromadilo nemalé množství – jak už to u revolucionářů bývá. Měly na svědomí všechny myslitelné zločiny sítě, také vydírání a únosy. A teď jim byl přiřknut i bombový útok na GenempCorp, čímž se staly pro systém nepřítelem číslo jedna. Pokud si k tomu přidáte aktuální činnost Štitu v ulicích, vznikne vám pořádné kladivo s kovadlinou. Sunni se dostala mezi mlýnská kola.

Když dorazila ke klubu, zasáhl ji prudký proud neonových světel. Centrum Černý Most, dříve obchodák, se vyjímalo nad všemi ostatními budovami nejen rozměry, světelnou škálou reflektorů a počtem návštěvníků, ale i dunivě vibrujícím hlukem. Kolem klubu byla cítit neurčitá směsice potu, silných parfémů a aroma drog. Šla z toho hlava kolem. Sunni však na ni byla zvyklá. Když skončilo „gumování“ jejího mozku v péči státu a ona konečně dosáhla plnoletosti, trávila tu čas ve dne v noci.

Nesnášela vzpomínky na život v sirotčinci. Připomínaly jí totiž matku. To jak se složila z otcovy smrti; jak upadla do své podivné deprese a lhostejnosti. To, že ji nechala hnít v tom státním bahně označeném za dětský domov. Přestože se dodnes občas vídaly, jejich setkání většinou končila nemístným hněvem nebo chladnou apatií. Tu a tam se Sunni snažila zavzpomínat, jaká byla před tátovou smrtí; na to, jak ji k sobě něžně tiskla a líbala do vlasů, ale šlo to stěží. Matka už zkrátka nebyla součástí jejího života.

Exploze doslova řvala životem. Sdružovali se zde všichni synt'áci z města, ztracené existence, hledající v životě svoje místo: kriminálníci, hackeři, ujetí radikálové. Kromě muziky, drog a pořádných zážitků sem lidé chodili za černým obchodem.

Agresivní muzika tepala v rytmu revolty a nesvázaného myšlení. V každém z poschodí, oddělných nefunkčními eskalátory, bylo několik tanečních parketů, kde se v pravidelném taktu vlnilo rozmanité publikum. Dobrá polovina lidí měla na očích vizory pro umocnění tanečního zážitku. Hudba v jejich vidění oscilovala a házela do okolí barevné cákance. Odhalené části těl si obarvovali holografickými spreji, jiní divoce světélkovali skrze podkožní implantáty.

Sunni mířila do nejvyššího poschodí kolem sexuálních kójí a heren a zdravila povědomé tváře. Dobře ji tu znali – byť se nijak zvlášť nevyžívala v úspěchu a slávě, mezi hackery patřila ke špičce. Přesto neměla ráda pozornost. Spousta lidí se snaží oddělit práci a soukromý život. V jejím případě to nebyl problém. Zažila období samoty i období delších románků. Párkrát to zkusila i s holkou, ale nebylo to pro ni. Poslední vztah, který za něco stál, měla s Tai-Yangem – tak trošku troubou, ale jinak fajn klukem. Když to už mezi nimi začínalo skřípat, dotáhl Věčko, chutnej matroš v podobě halucinogenní šťávy, s tím, že to Sunni pomůže ujasnit si věci. A tak se spolu sjeli. Měl pravdu, ujasnila si vše. Když ho pustila k vodě, nejprve se vztekal a vzápětí se skoro rozbrečel. Přišlo jí to ubohý. Od toho okamžiku došla k přesvědčení, že samotné jí je lépe. Pokud bylo něco tajemstvím jejího pracovního úspěchu, pak tohle. Asociálnost jí starosti nedělala. Dokud měla Buga a svou jízdu, věci se zdály v pořádku.

Nejvyšší patro Exploze bylo klidnější, sestávalo se z několika barů a soukromých salónek. Vyřizovaly se zde obchodní schůzky. V jednom ze salónek seděl i Mario.

Než vešla dovnitř, zkontroloval ji detektorem vysoký černoš atletické postavy s hybridně upraveným tělem. Ve vytažených boltcích výrazné náušnice, na širokých rtech lesklou rtěnku a lehce vystouplé poprsí pod průhledným latexem. Sunni nepochybovala, že by ji dokázal odrovnat vlastníma rukama na deset způsobů.

Hostitel ji vybídl, aby si přisedla k nízkému stolku s kruhovým gaučem.

Mario byl snědý mužský s nápadně tmavýma očima. Přestože polovinu života strávil na Kavkaze a tu druhou porůznu v Evropě, ve skutečnosti měl indické předky. Až na tři obarvené pruhy vlasů, které se mu táhly nad ušima a kolem temene, byla jeho hlava holá. Bradka sahající v copánku na vypracovaný hrudník a výrazné lícní kosti z něj dělaly přitažlivého muže. Měl na sobě tmavou bundu s rudým vzorem sjednocené alfy a omegy. Sunni se odrážela v jeho hranatých zrcadlovkách. V ležerní póze nohu přes nohu a lokty opřené o opěradlo gauče si ji

zkoumavě prohlížel.

„Na co vejráš?“ utrousila.

„Byla jsi dlouho pryč,“ opáčil neutrálním tónem.

„Práce.“

Mario obrátil pozornost k holografické obrazovce, která snímala pódium jednoho z tanečních parketů, kde se na sebe tiskla zpocená těla návštěvníků.

„Začínáš se izolovat, Sunni. Vypadá to skoro, jako bys něco tajila.“

„Znáš mě – dělám sama.“

„Tvoje největší minus. Víš, kde si dnes mohla být, kdybys makala pro mě?“

Nejspíš v base, nebo pod drnem, prolítlo jí hlavou, ale navenek nedala nic znát. Ve městě bylo pár mecenášů, o kterých dříve přemýšlela, ale Mario k nim nepatřil. Ne, že by mu nevěřila. To ta jeho povaha. Moc nestálá a vznětlivá.

„Nový bodyguard?“ kývla směrem k černochovi.

„Časy se změnilly.“

Byl to záchvěv lítosti, co zachytila v jeho hlase?

„Glorie byla špica... pokud si dobře pamatuju.“

„Pravda,“ potvrdil, „alespoň dokud jí to jeden zmrd nenapálil přímo do hlavy.“

Sunni se rozpačitě kousla do rtu. Glorie nesloužila Mariovi jen k ochraně. Každý věděl, že byli milenci.

„Tak proč tu jsi?“ zeptal se už s veškerou pozorností.

„Potřebuji informace.“

Mario se široce usmál. To mu šlo. V jeho lehce křivém úsměvu bylo cosi uličnického, podivná směsice pobavení a skryté prozíravosti.

„Každý potřebuje nějaký informace, Sunni. Ale to já už nedělám.“

„Ani když budu mluvit o Ocelových jizvách?“

Úsměv rázem zmizel. Nepřekvapilo ji to.

„Ne tak nahlas,“ napomenul ji a opustil ležérní pózu.

„Čeho se bojíš?“ řekla uštěpačně. „V Explozi nejsou štěnice.“

„Zatím,“ procedil mezi zuby. „Děláš, jako bys nevěděla, co se děje v ulicích. Mám za prdelí Štít.“

„Věř mi, nejsi sám.“

„Pak nechápu, proč chceš tak riskovat.“

„Řekněme, že v tom mám osobní zájem.“

„A proč by mě to mělo zajímat?“

„Protože jsem na stopě něčeho velkého. Může to hodit slušnej keš.“

„Já si nestěžuju,“ pokrčil rameny. „Navíc, od kdy jdeš po penězích?“

„Nejdu,“ široce se usmála a poklepala se ukazovákem na nosní díрку.

Mario se podezíravě naklonil blíž: „Má s tím něco společného GenempCorp?“

„Boduješ.“

„Sakra, neříkej, že víš, kdo se tam naboural?“

„Možná. Navíc vím, po čem šli.“

„Tak to raději rychle zapomeň,“ jinak budeš lítat v pěkném průseru.“

„Už se stalo. Dnes sem dostala slušný kapky od jednoho blbce ze Štítu.“

Mario ztišil hlas: „S tímhle nechci mít nic společného. Je to moc nebezpečný. Už jenom to, že tu s tebou sedím, by mi mohlo uškodit.“

„A to říká chlap, za kterým jdu kvůli Jizvám?“

„V tom je rozdíl. Neměl jsem na výběr. Kdo myslíš, že oddělal Glorii? Tohle nejsou lidi, kterým se říká ne, Sunni.“

„Když po tobě šel před rokem Štít, kdo zajistil, aby nenašli usvědčující důkazy? Dlužíš mi, Mario.“

„Víc, než dokážu splatit,“ odvětil vážně, „ale proč bych ti měl pomáhat do hrobu?“

Neuhnula pohledem.

Povzdechl si a odložil brýle na stůl. V klubovém osvětlení se jeho umělé oči nepřírozně leskly.

„Tak co chceš?“

„Mistra,“ řekla.

„Proč tě zajímá?“

„Takže víš, oč jde.“

„Ne, to nevím! Je to jen pitomý jméno. Nikdo krom GenemCorpu a těch magorů neví, co Mistr ve skutečnosti je.“

„Když řeknu, že to nějak souvisí s novou generací nanobotů, budeš vědět, o čem mluvím?“

Mario se uchechtl: „Tvůj talent se vážně nezapře. Kdo jiný to ještě ví?“

„Nikdo,“ zalhala.

Jistě, že tu někdo byl. Každý má svou pojistku. Dnes ráno udělala kopii své jízdy. Bylo na ní vše: to, že se před třemi měsíci nabourala do GenemCorpu, to že ten hackovací program pilovala celou věčnost. Pustila kvůli tomu i svou práci, ale vyplatilo se. Den akce byl úspěšnější, než čekala. Vnikla do sítě jako duch – pro systém byla neviditelná. A tak vyčkávala. Z jízdy se staly pravidelné návštěvy, kdy hledala vhodnou příležitost, jak zaútočit na databáze. Když si to teď přehrávala zpětně, možná čekala příliš dlouho, jenže Sunni vždycky dávala přednost opatrnosti před rizikem. Předběhli ji.

Ten cizí hacker se v systému ukázal z ničeho nic. Přišel jako bouře a spustil snad všechny alarmy, které tam byly. Ukradl data z bezpečnostní schránky, čímž spustil ochranný detektor, a upaloval pryč jako splašený králík. Udělal takový humbuk, že se musela ze sítě stáhnout i ona, ale něco z toho přece jen káplo. Při neopatrné jízdě totiž vytratil část dat. E-obálku, která obsahovala malý zlomek informací o takzvaném projektu Mistr. Šlo o tajný program z vědecké sekce GC. Sunni přičichla k věcem, které začaly neodolatelně vonět – a chtěla také ochutnat. Nešlo jen o Štít nebo Ocelové jizvy, ale o její přirozenou zvědavost.

„Doufám, že víš, co děláš,“ zhodnotil Mario její prosbu, „protože jinak se svezu do sraček s tebou.“ A když se naklonil blíž, promluvil šeptem: „Mistr může být zástěrka. Možná se honíš za bludem. Pokud chceš podložený info, zaměř se na jejich vůdce.“

„Kdo je to?“

„Říká si Samael, jenže přes krycí identity ho nenajdeš. Je jako stín. Setkali jsme se jen jednou, ale můžu ti říct, že je to pěkně šáhlej parchant. Vyzařuje z něj divnej klid, až nepřirozenej, přesvědčení, že je v právu. Jak ses domákla, ten bombový útok mají na svědomí skutečně Jizvy, ale zmínil to jen tak mimochodem – jako by ho ani nenapadlo, že by mohl litovat.“

„A Mistr?“

„Ať už je to cokoli, šli po tom od začátku. Osobně myslím, že ta bomba sloužila jen k odvedení pozornosti. Mohli pak proklouznout do laboratorní oblasti. Odhaduji, že právě tam našli Mistra. A ukradli ho.“

„Co to tedy je?“

„Nanotechnologie v tom hrají důležitou roli, ale také to nějak souvisí s experimenty na lidské DNA – funkcí nervových spojů v mozku, které jsou kompatibilní s implantovanými tělesy.“

„Nějaký druh viru?“ přemýšlela nahlas.

„Nevím. U GenemCorpu je možné cokoli.“

„Ten Samael – co vlastně chce?“

„Pomstu? Světovládu? Vlastní spravedlnost? Kdo ví? Nemá to v hlavě v pořádku. Proč myslíš, že se jim říká Jizvy? Oni se svými úpravami těl chlubí. A Samael? Jedná, jako by jen on věděl skutečnou pravdu; jako by znal něco, o čem nikdo jiný nemá ponětí.“

„Skoro jako novodobý prorok.“

Mario se ušklíbl: „Spíš fanatik.“

Kopnul do sebe zbytek pití a palcem si setřel kapičku ze rtu: „Žijeme v divný době, co?“

„Divný...“ zopakovala tiše, ale spíš jen protože přemýšlela.

„Máš ještě něco?“

„Jo,“ naklonil hlavu do strany, jako by si ji prohlížel, „ať máš v plánu cokoli, dej si bacha. Toho chlapa by ses měla bát, Sunni.“

Kývla na srozuměnou.

Už se měla k odchodu, když je někdo vyrušil.

U vchodu do salónku se objevil nečekaný návštěvník. Mariův ochránce mu okamžitě zastoupil cestu.

Byla to drobná, asi osmnáctiletá dívka. Nejspíš Korejka. Měla na sobě vyzývavé oblečení. Přiléhavé tričko bez rukávů a volnou minisukni z barevných proužků plastu. Dlouhý vodopád černých vlasů sepnutých v ohonu pestřila fialová ofina a krásná kamélie za uchem. Střih ofiny byl šikmý, takže jí zakrýval levé oko. To druhé žhnulo pronikavě bílým světlem. S tím líčením a ošacením vypadala skoro jako vystřižená z nějakého manga filmu.

„Co je to, sakra, zač? Vyhod' ji!“ rozčílil se Mario.

Když se ji černocho pokusil postrčit ven, dívka se mrštně příkrčila a trhnutím ruky tasila z ohnutého lokte něco lesklého. Zbraň! Nůž nebo spíš skládací katanu.

Přišlo to ráz naráz. Jen dva bleskově rychlé pohyby. Prvním sekem odťala černochovi pravou paži nad loktem. Druhým mu rozpárala hrudník. Ještě než se v křiku zhroutil k zemi, už se hnala k nim.

Mario se stačil akorát zvednout, když skokem přistála na stole. Kov se zaleskl a na projektoru se vykreslil rudý cákanec. Mario padl s bublavým kloktáním zpátky do gauče, oči úděsně vytřeštěné. Z otevřeného hrdla mu stříkala krev.

Sunni se instinktivně vrhla ke dveřím. Nebyla dost rychlá. Vražedkyně ji ve skoku kopla do zad. Sunni sletěla na zem. Málem jí spadly brýle z tváře. Vteřina a dívka s katanou už stála nad ní. Sunni spatřila, jak se útočníci z levého ukazováku pod fialovým nehtem vysouvá dlouhá jehlice.

Korejka se už už chtěla vrhnout vpřed, když se Sunni v posledním okamžiku podařilo aktivovat záblesk ultradiody: vylepšení, které si sama instalovala do brýlí už před lety. Ani

syntetické oči mu nedokázaly odolat. Místnost ošlehl jas, tak prudký a silný, že pohltit všechna ostatní světla. Oslepená vražedkyně zavravorala, podjela jí noha a s klením padla na holoprojektor.

Sunni vyskočila na nohy a řítila se ze salónku ven.

Před velkým stínem, který jí zastoupil cestu, nestačila zabrzdit. Vrazila do něj a otřeseně skončila na zemi.

„Kam ten spěch?“ zadul obrovitý chlap s dvoubarevným obličejem.

3.

Když nabyla vědomí, bolest jí prostupovala celým tělem. Točila se jí hlava a v ústech měla sucho. Napuchlý jazyk se jí lepil na horní patro. Příznaky musela vyvolat omamující látka. Ještě pořád cítila jehlu, kterou jí násilím vrazili do krku. Ztratila vědomí téměř okamžitě. Co se dělo pak, si mohla jen domýšlet.

S rukama svázanýma za zády se nedokázala pořádně hnout a kvůli pytli na hlavě nic neviděla. Brýle jí sebrali. Ležela bokem na chladné zemi, cítila ztuhlost ramene a přežené ruky. Netušila, jak dlouho je mimo. Snažila se zaznamenat jakékoli zvuky, aby jí napověděly něco o okolním prostředí. Neslyšela nic zřetelného, snad jen vzdálené... třepotání ptáčích křídel? Znělo to tak.

Zápasila s pouty. Umělé pásky držely pevně a každým pohybem se ještě více zarývaly do kůže. V mysli jí vytanuly poslední události v klubu: naporcovaný bodyguard, dívka s d'ábelským úsměvem na rtech, rozetnuté Mariovo hrdlo. *Bože..., Mario*. Jakási její část tomu stále nemohla uvěřit. Stalo se to tak rychle. Kdo mohl chtít jeho smrt? Připletla se snad do vyřizování účtů, konkurenčního boje? Ale proč ji unesli? Proč je stále naživu? Jedině, že by věděli, co udělala. Nechápala, jak by to bylo možné, ale jiné vysvětlení neviděla.

Pokud se jí dnešní ráno zdálo problematické, tak právě teď pociťovala obavy hraničící s nefalšovanou hrůzou. Co s ní udělají? V hlavě se jí začaly přehrávat nejhorší možné scénáře.

K dalším úvahám nedostala čas. Ozvalo se chrastění v zámku. Sunni instinktivně couvla po zemi, dokud zády nenarazila na zeď. Místnost musela být malá. Dveře kovově zaskřípaly a dovnitř vešlo několik párů bot. Když krok těch nejráznějších zastavil u ní, stáhla kolena k tělu. Někdo jí strhl pytel z hlavy. Oslivé světlo spustilo tupou bolest v lebce. Měla něco s očima – viděla rozostřeně. Dalo jí práci, než poznala tvář před sebou.

Stál před ní ten kolohnát. Viděla jeho bronzové oči bez panenek. Byl skutečně tak obrovský, jak si pamatovala. Hlavou neměl daleko ke stropu, určitě měřil přes dva metry. Široká ramena, silné paže, masivní krk – dokonalá hora svalů. Bradu i lebku měl holou, ale na pravé straně obličeje se kůží proplétaly elektronické drátky s čipy. Všude, kde byly podkožní implantáty patrné, se pokožka barvila do agresivní rudé. Z dálky to působilo jako síť tetování. Velmi neestetické, ale patřičně efektní na pohled. Širokou hrud' kryla vesta připomínající kevlar, obuté kanady, ale hlavně... bouchačka za pasem.

Musela se držet, aby jí něco nevyklouzlo z úst. Nevěděla, zda by to bylo vzlyknutí nebo zmatený dotaz. Když obr ustoupil, zjistila, že je v malé místnosti bez osvětlení a oken. Bílý proud jasu přicházel pouze otevřenými dveřmi. U nich se opírala ta malá vražedkyně. V ruce

držela její brýle a posměšně s nimi točila za nožičku. S lidmi jako ona se Sunni už setkala dříve: bez svědomí, skrupulí a srdce. Nebezpeční a fascinující. Zvrácené kouzlo té holky spočívalo v podivné směsici rošťácké dětinskosti a ujeté brutality.

Dívka s květinou našpulila rtíky a poslala jí vzdušný polibek. Teprve nyní si Sunni všimla, že holka nemá pravou paži. Nahrazovala ji protéza, která byla téměř k nerozeznání od skutečné. Uvnitř konstrukce musela mít svou skládací katanu. Ale i takto dobře utajenou zbraň detektory v Explozi měly objevit. Sunni se ani nenamáhala hádat, jakou technologii používá. Kdo by si tam mohl dovolit konflikt?

Myšlenku, která se jí vetřela do mysli jako parazit, raději rychle zahнала – byla až příliš děsivá. Odpověď přesto na sebe nenechala dlouho čekat. Obr ji zvedl ze země a postrčil ke dveřím.

Světlo bylo pořád příliš ostré, ale už to tolik nebolelo, zato nohy se jí při chůzi pletly. Vyvedli ji do kamenného kostela s probořenou klenbou. Dovnitř pronikala ranní záře. Hra barevných odlesků uzavírala místo v tíživě chladné atmosféře. Stěny pokrývalo množství sprejových nápisů. Bledé sochy světců, jež nějakým zázrakem přežily zdejší vandalismus, na ně shlížely s tichou výčitkou. Mířili skrz uličku zaprášených lavic k poničenému oltáři, kde visel na řetězu obrácený kříž. Kristus na něm postrádal hlavu a tělo měl obarvené na zeleno, někdo mu do něj natloukl hřeby, takže vypadal jako jehelníček. Dílo nějakých výrostků či feťáků. Žít tu mohl v podstatě kdokoli, ale kromě jediné osoby – cizince u oltáře, který krmil hejno holubů – tu nikdo další nebyl.

Muž byl otočený k Sunni zády, neviděla mu do obličeje. Všimla si, že jeho dlouhé vlasy, volně rozložené na ramenou, jsou bílé jako sníh. Halil ho dlouhý, temně lesklý kabát s vysokým límcem. Rozvážnými pohyby trhal kousky chleba a házel je na zem do shluku ptačích těl, jež se pošuchovala o kašdické sousto.

Když se zastavili, bělovlasý promluvil tónem temným jako hluboké píšťaly varhan: „Zvláštní ticho, že? Skoro, jako by nepřítomnost člověka tomuto místu prospívala.“ Jeho hlas se nesl zdmi chrámu v melodické ozvěně. „Ale dokázal by zde a najít čas pro modlitbu? Nalézt útěchu a vnitřní klid?“

Byla to řečnická otázka, nebo patřila jí? Nevěděla.

„Nikoli,“ odvětil za ní. „A víš proč?“ S těmi slovy zahodil na zem poslední drobký a pomalu se otočil. „Protože tohle místo se stalo synonymem beznaděje a chaosu. Zrcadlem naší společnosti.“

Měl hezkou tvář, půvabnou a přitom mužnou. Výrazné lícni kosti, úzké rty a nos jako vyřezaný z mramoru, rovný a ostrý. Pohled zelených očí byl hluboký a přímý. Sunni se v něm téměř začala ztrácet. Vyzařovala z něj velká vnitřní síla, u lidí nezvyklá. Něco, co jí bralo vlastní sebekontrolu. Sunni uměla skrývat před světem své pocity. Odjakživa držela věci zavřené v sobě, tam byly v bezpečí. Ale v přítomnosti tohoto člověka se jí to zdálo velmi obtížné. Doufala, že to není poznat.

„Lidé si nepřipouští jednu prostou pravdu.“ Zastavil se jen dva kroky před ní. „Bůh může zemřít.“

Sunni na něj hleděla strnule, neschopna jediného pohybu. Srdce pod bundou jí tlouklo, splašené jako ptáče.

„Vím, kdo jsi,“ vysoukala ze sebe šeptem.

Místo odpovědi se mrazivě usmál.

Zakroutila hlavou: „Ale..., to nedává smysl.“

„Dovol, abych to vysvětlil. Pojd',“ vyzval ji a pomalým krokem zamířil k zadnímu východu. Obr ji postrčil za ním. Nedobrovolně ho následovala.

„Nechápu... proč jsem tady? Proč jste zabili–“

„Maria?“ skočil jí do řeči.

Sunni ztěžka polkla: „Myslela jsem, že vám pomohl.“

„Ano, byl užitečný, ale také to byl hlupák a slaboch. Od začátku jsem věděl, že dříve nebo později promluví – ostatně, zavedla jsi nás k němu ty.“

Zastavila se: „Takže jste nešli po něm, ale po mně?“

„Dvě mouchy jednou ranou,“ podíval se na ni. Ten pohled ji uhranul – znovu. V duchu si za to nadávala.

„Stal se pro nás hrozbou. Kdo promluví jednou, promluví zas.“

V koutku mysli se objevila slabounká nitka úvahy, zda by neměla vzít nohy na ramena. Východ z kostela nebyl až tak daleko. Ale při pohledu na dívku s obrem si to rozmyslela. Těmhle by neutekla ani deset kroků.

„Myslíš, že jsme vrazi?“ otázal se bělovlasý, vnímaje její úvahu, „nebo teroristé? Mám dojem, že nás označují i za fanatiky. Ale znají lidé, kteří tak snadno rozdávají nálepky druhým, skutečnou podstatu našich činů?“

mlčela.

„Měla bys otevřít oči, Sunni. Možná bys pak zjistila, že se od nás tolik nelišíš.“

„Nejsem jako vy,“ hlesla vzpurně, ačkoli vzápětí litovala své troufalosti.

Přešel její slova bez mrknutí oka: „Nenávidíš tenhle systém,“ odvětil jako by to mluvilo za vše. „Kolik ti je? Dvacet šest? Dvacet sedm? Proč nemáš rodinu? Stálé zaměstnání nebo děti?“ Udělal dramatickou pauzu. „Je to prostě v tobě. Nedokážeš se začlenit mezi spořádané občany, protože v hloubi duše opovrhuješ jejich způsobem života.“

Odvrátila se. Nechtěla, aby viděl pohnutí v její tváři.

Když zašeptal, ucítila jeho dech za uchem: „Hluboko uvnitř cítíš, že se kolem tvého krku stahuje smyčka. Každé ráno, když se probouzíš, každý večer, když usínáš – nehledě na to, co zrovna děláš, je stále těsnější. Trýzní tě. Možná se přesvědčuješ, že se to nestane zítra nebo za měsíc, ale pravda je taková, že jednoho dne prostě přestaneš dýchat. Tohle město tě zadusí.“

Ať už si to chtěla přiznat, nebo ne, na jeho slovech byl velký kus pravdy.

Odtáhl se, ale mluvil dál: „Jsi vyvrhel, kriminálník. A stejně jako pro nás ani pro tebe nemá tenhle svět místo.“

„Nejsem vrah.“

„Ty si myslíš, že tu tenhle systém bude napořád?“ změnil tón v hlase. „Republika, fašismus, komunismus, kontinentální unie, korporatokracie. Dnešní éra je jen přechodným obdobím. Narodila ses do ní, ale zemřeš v jiné. Taková je realita. Takový je koloběh času.“

„Takže jste budovateli nové éry?“ pravila ironicky.

„Proč by ne? Náš systém je mrtvý tak jako tak. Nemůže přežít. Víš proč? Protože se nás snaží udržet v jeskyni jako nějaké opice. Není v něm žádná budoucnost. Odpírá nám to, k čemu jsme byli předurčeni od samotného stvoření.“

„A to má být co?“

Samael rozpřáhl ruce pod klenbou chrámu a široce se usmál: „Božství.“

Jak jinak.

„Lidé se po staletích válek a ekonomických pastí dostali na technologické výsluní, jaké nemá v historii obdoby. Tuhle příležitost si nesmíme nechat ujít, jinak nám ji vezmou. Jediné co nám brání, jsou předsudky omezenců, kteří si myslí, že se jejich svět postavený z karet nikdy nezboří.“

Už toho měla akorát tak dost. Proč jí to všechno říká? Co ho k tomu vede?

Postavila se té nejistotě čelem: „Co se mnou chcete dělat?“

Otočil se ke svým kumpánům: „Yeo. Zero.“

Dvojice zamířila do vzdálenějšího křídla chrámu.

„Sledovala jsi náš hack v GenemCorpu. Proč jsi to udělala?“

„Prostě jsem to udělala,“ pokrčila rameny, „taková jsem.“

„Přesně. Taková jsi,“ pravil a natáhl k ní ruku. Když se dotkl její tváře, byla tvrdá a studila jako ruka mrtvého. Instinktivně sebou cukla. Nezdálo se, že by na to bral ohled: „Chtěla bys vědět, co je to Mistr?“

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu, těžká jako olovo, ale přesto, že nic neřekla, on její odpověď vycítil. „Dozvíš se to. Brzy. Pak možná změníš názor.“

„Nejsem ničím loutka,“ řekla chladně.

„Tvůj otec zemřel za pravdu.“

Nepřekvapilo ji, že to ví.

„Zemřel jen za svou pravdu.“

„Za pravdu, v kterou věřil. V co věříš ty?“

Neodpověděla.

Naklonil se blíž: „Já věřím, že se naše cesty střetly z nějakého důvodu.“

Znovu se jí vybavila Mariova slova: *Jedná, jako by jen on věděl skutečnou pravdu; jako by znal něco, o čem nikdo jiný nemá ponětí.* S odporem se odtáhla, zatímco Samaelovi ztuhl na tváři protivný úsměv – úsměv plný děsivé sebejistoty.

Zaslechla kroky. Obr s Yeo se vraceli, ale nebyli sami.

Když spatřila osobu, která šla s nimi, nemohla uvěřit vlastním očím.

„Bugu?“

„Rád tě vidím,“ pozdravil ji.

Její překvapený výraz skákal z Buga na bělovlasého a zpět. Kvůli zmatku myšlenek nedokázala dát do souvislosti rozumnou větu. Byl to skutečně on. Oděný v černých džínech, kožené bundě a s neupravenými vlasy staženými do culíku – její Bug. Žádný pytel přes hlavu, žádná pouta.

„To přece není–“

„Ale je,“ řekl Bug.

„Nevěděl jsem, že jsi mě při jízdě sledovala, ale když ses pak u mě objevila s těmi daty – pochopil jsem.“

Co to říká?

„Vždycky jsi byla dobrá, vždycky ses v síti dokázala pohybovat jako duch.“

„Pracuješ pro ně.“ Bezděčně couvla několik kroků. „Jsi ten hacker!“

„Zkus to pochopit, Sunni. Nemohl jsem ti to říct.“

„Já ti věřila.“

„A můžeš mi věřit dál. Nejsem tvůj nepřítel,“ přistoupil k ní a pokusil se ji chytit za ramena.

„Nesahej na mě!“ křikla a strčila do něj tak prudce, že zakopl a upadl na zem.

Yeo se po jejích boku pobaveně zasmála.

„Zradils mě, ty prevíte!“

Viděla jeho vylekaný výraz v očích, ale krev jí vřela příliš, než aby na to brala ohled. Měla chuť chytit ho pod krkem a zakroutit s ním tak, že už nevstane. Kdyby ji obr neodstrčil stranou, možná by to i udělala.

„Bug navrhoval, aby naše shledání bylo více... civilizované,“ vložil se do toho Samael, „z mého pohledu však nejsi člověk, na kterého by takt fungoval.“

„Nemohu uvěřit, že ses k nim přidal,“ zašeptala na Buga, který se zvedal ze země a oprašoval si rukou zadek.

„Pak mě asi neznáš tak dobře.“

To bolelo. Tam uvnitř. Nahromaděný hněv vystřídalo něco mnohem silnějšího – lítost a žal. Soudila, že by jí ta situace měla vehnat slzy do očí, ale nic takového se nestalo. Bug, jediný plamínek důvěry v tomhle podělaném městě, nebyl nic jiného než další klam, další podvodník a manipulátor. Myslela si, že mu může svěřit svá tajemství. Do háje, myslela si, že mu může svěřit vlastní život!

Vzpomínala na stará léta, kdy trávili mnoho času v Explozi a dalších synt'áckých klubech. Bug jí tenkrát řekl slova, která se jí vryla do paměti a tu a tam se vracela zpět. Stejně jako teď.

Tenhle svět je bordel... prostě děsnej bordel. Nikdy nikomu nevěř. To je klíč k tomu, jak přežít. Nešlo jen o jejich význam, ale i o to, s jakou vážností je pronesl. Nebylo mu to podobné a ona si je skutečně vzala k srdci. Jen ji nikdy nenapadlo, že mluví i o sobě.

„Tak co chcete?“ otázala se ve směsi rezignace a zoufalství.

„Jsi hacker, huso. Co myslíš, že chceme?“ vložila se do hovoru dívka s kamélií.

„Chystáme další průnik,“ upřesnil Samael, „velmi obtížný a riskantnější než nabourání do GenempCorpu.“

Riskantnější? Co může být, sakra, riskantnější než nabourání pobočky, která z vás udělá pro Štít nepřítele číslo jedna?

„Vždyť máte jeho,“ stočila pohled na hackera, „nač potřebujete mě?“

„Tohle je nad mé síly,“ odvětil Bug. „netroufám si do toho jít sám. A netroufám si do toho jít s někým, koho neznám.“

Sjela ho pohledem: „Takže tohle všechno byl tvůj nápad?!“

„Chceme tvou spolupráci při přepsání systému. Bug bude mít na starost jízdu ke zdrojovému kódu. Ty se postaráš o firewall a navigaci.“

„Co je to za systém?“

Vůdce Ocelových jizev se široce usmál: „Projekt Mistr.“

Chvilí stála bez hnutí. Se svěšenými rameny a odevzdaným výrazem zhlédla Bugovu tvář. Viděla v ní těžko skrývané očekávání.

„Stejně nemám na výběr, nebo ano?“

„Ne,“ pravil bělovlasý, „to skutečně nemáš.“

4.

Venku za kostelem byly připraveny dva vozy, osobní automobil a velká dodávka. Sunni ke své smůle opět vyfasovala pytel přes hlavu, ale ruce jí alespoň svázali dopředu, což byla oproti předešlé pozici značná úleva. Usadili ji na zadním sedadle společně s Bugem. Když pod kapotou zarachotil startér a auto vyjelo, netušila, kam míří. Dožadování se odpovědi nikam nevedlo. Narůstala v ní úzkost. Seděla v pasti, a pokud pod ní byla nějaká propast, tak se tímto zaručeně propadala ještě hloub.

Bugova přítomnost ji tížila. Přemýšlela, kdy mohl učinit ten zásadní krok a stal se jedním z nich. Špehoval pro ně už v době, kdy se potkali poprvé? Tu divokou noc v Explozi před osmi lety? Když na sebe narazili v síti a pak se sjeli? Znovu musela polknout hořkost i zármutek nad jeho přetvářkou. Nemělo smysl hádat. Bylo to jedno. Patřil k nim: už to není ten Bug, kterého znala. Ten Bug je mrtvý, nebo nikdy nežil.

Odhadovala, že auto často staví na semaforech, směřovali hodně daleko. Když pak zaznamenala zvýšení rychlosti, došlo jí, že už jsou na dálnici a opouštějí Prahu.

Asi po půlhodině se Bug odhodlal promluvit.

„Nemysli si, že to pro mě bylo snadné. Klamat tě. Neřít ti, do čeho se pouštím.“

„Jistě,“ odsekla, „určitě si tím nesmírně trpěl.“

„Je mi to líto – opravdu, ale neměl jsem jinou možnost.“

„Přestaň si hrát na chudáčka. Já nejsem ta, kdo se zachoval jako podrazák. Myslíš, že bych to nepochopila?“ sevřela rty a otočila hlavu k okénku. „Vlastně máš pravdu... nepochopila.“

„Protože jsi neviděla to, co já. GenempCorp vyvíjí zbraň.“

„GenempCorp pořád vyvíjí nějaké zbraně. Toho sis nevšiml? Do hajzlu, vždyť všechny nadnárodní korporace hledají jen dokonalejší způsob, jak vyjebat s ostatníma!“

„Ty si myslíš, že tohle skončí Štítem? Nebud' naivní. Je to jen začátek. Vím svoje a přesvědčilo mě to, že Jizvy mají pravdu.“

„Pravdu?“ Chtělo se jí vyprsknout smíchy. „Hájíš vrahy, kteří mají na rukou krev desítek lidí.“

„Jsi idealista, ale tohle je válka, Sunni. Nemůžeš být pořád nestranná, schovávat se a spoléhat, že za tebe vše udělají druzí.“

„Jo, spoléhat na druhé – v tom jsem skutečně udělala chybu.“

Její náražku ignoroval: „Je čas, aby ses probudila. Vláda lidem, jako jsme my, odebere všechna práva na implantáty. Stačí přesvědčit veřejnost, že jednají pod záminkou bezpečnosti. Pokud otevřeš oči, zjistíš, že v budoucnosti, kterou nám chystají, se vylepšení lidé vrátí o padesát let zpět. Budeš si muset vybrat stranu. Někdy to prostě znamená zvolit menší zlo.“

„A Mistr?“

„Ještě pořád to může všechno zvrátit. Však uvidíš.“

Víc už nemluvili.

Sunni vnímala jen monotónní vrčení motoru a tu a tam lehké zachvění, když auto najelo na nerovnou část silnice. Napětí, které mezi nimi sršelo, nedokázala opomíjet. Vždy s ní vedl dlouhé debaty na obdobná témata. Nikdy by ji však nenapadlo, že dojde od slov k činům. Bug měl nakonec pravdu a ona se mylila.

Neznala ho.

Než auto konečně zastavilo, uběhly dlouhé dvě hodiny. Oči osvobozené z tmy si těžko přivykaly dennímu světlu. Obklopoval je rozlehlý průmyslový areál s mnoha budovami a skladišti. Z některých industriálních staveb čněly k nebi vysoké komíny. Nedaleko si všimla zašlých kolejnic, na kterých stály nákladní vozy. Opodál ležely opracované hromady poražených kmenů. Pila nebo spíš papírna. Napadlo ji.

Vše bylo zpustlé. Auta ukryli pod střechu, kde parkovalo několik dalších vozidel. Lidé, kteří je přivítali a začali vykládat z dodávky technická zařízení, museli patřit k hnutí. Sunni jich napočítala dobrou dvacítku. Všichni se podobali obrovi s Yeo: ženy i muži různého věku, příslušníci odlišných národností i barev pleti. Všichni byli ozbrojeni.

Ne nadarmo se jim říkalo Jizvy. Někteří měli velmi nákladné vybavení a modifikace, které zanechávaly na jejich tělech ohavné deformace. Kyborgové, více umělí než lidští. Vypadalo to, že se jim to líbí, proč by jinak nepodstoupili hojící terapie? Jako by svými jizvami vyjadřovali postoj, kým doopravdy jsou. Pokud měla naděje někdy křídla, tak právě teď je roztáhla a uletěla do dále.

Postrčili ji směrem do interiéru velké haly. Šlo se jí těžce, jako by na nohách měla závaží. Uvnitř byli další lidé. Pracovali na nějakém válcovém přístroji s množstvím trubek a drátů, které se plazily po betonové podlaze k nedalekým stolům. Na nich stály počítačové konzole a monitory. Také uviděla, co přivezli v dodávce. Byla to dvě kovová křesla s porty pro napojení mozkových implantátů. Obyčejně sloužila k virtuální zábavě, ale hackeři je používali pro hacking. Věděla, že jedno je přichystáno pro ni.

Vybavení, od pohledu velmi nákladné, pro Jizvy nepochybně obstaral Mario. V duchu se proklínala za to, že za ním šla. Teď zpětně jí to přišlo jako největší pitomost, kterou v životě udělala. A kvůli čemu vlastně? Mistrovi? Ať to bylo cokoliv, nestálo to za jeho život. Kdyby na něj nenaléhala, kdyby nevytáhla minulost, možná by se Jizvy spokojily s jejím zajištěním a Mario by žil. Vyhnala ty pochybnosti z hlavy a rázně se napomenula: *Nesejde na tom. Je mrtvý, ale ty pořád žiješ. Snaž se, ať to tak zůstane.*

Sunni obrátila pozornost k válci. Neměla potuchy, co je ta věc zač, dokud nepřišli blíž. Dvoumetrová kovová konstrukce měla v přední části prosklení. Uvnitř bylo něco živého. Zírala na to s otevřenými ústy.

Humanoidní bytost.

Samael si všiml pohledu, který na nádrž upírá. Zdálo se, že ho to těší.

„Seznam se s Mistrem,“ pravil s úsměvem.

Zevnitř se po skle plazila jakási šlahounovitá struktura, která připomínala živočišnou tkáň. Bytost uvnitř byla zcela nahá, mužského pohlaví. Stála s rukama volně podél těla, oči zavřené, ponořená do roztoku narůžovělé barvy, v němž plavaly houbovitě chuchvalce hnědého zbarvení. Vyrůstaly z nich dlouhé trubice jako pupeční šňůry, různých tloušťek i délek. Tvořily nepřehlednou pavučinovou zmrštinu, která tvora prorůstala skrz naskrz. Tvor sám neměl vlasů, obočí ani jiného ochlupení. Celý obličej pokrývaly podivné vypoukliny a deformace podobné nádorům. Kůže vzadu na hlavě se zdála odchlípnutá a na otevřeném temeni bylo k mozkovně prisáté slizké stvoření připomínající chapadla mořské olivně. Přestože byl humanoid podobný člověku, Sunni pochopila, že tohle není člověk ani omyl.

„Tento tvor je zcela uměle vypěstovanou bytostí. Zrodil se v laboratořích GenempCorpu. Je to biomodifikovaný klon. V jeho těle není ani známka po kybernetice. Dokonce i nanotechnologie jsou v porovnání s ním zastaralé.“ Samael došel ke kovové schránce a položil dlaň na sklo, kde měla bytost tvář.

„V žilách mu koluje nová generace biobotů. Technologie, o níž zatím nemá společnost zdání. Vyrosl v této umělé děloze, ale nenech se zmást; má mysl dospělého jedince. Vědomosti naší historie i kultury, znalosti celého lidského rodu. Zatímco my musíme svá těla upravovat na operačních stolech pod skalpely, on se dokáže přizpůsobit okolním podmínkám na molekulární úrovni.“

Samael se obrátil k ní: „Nepotřebuje implantáty. Není to stroj ani poloviční stroj tak jako my. Jeho organizmus je adaptovatelný, včetně elektronických zařízení. Maso, krev a kosti – v dokonalém stvoření. Zrychlená regenerace, nadlidská síla, brilantní mysl, pevná a čistá jako křišťál. Hranice jeho možností mohou být neomezené. Evoluční vrchol lidské rasy.“

Pohlédla na ohavnou bytost v kapsli, vzbuzovala odpor.

„Takže jste ho skutečně ukradli.“

„Za vysokou cenu. Nejedna z našich bratrů a sester při tom riskantním podniku zemřel.“

„Je... vypnutý?“

„Spíš by se dalo říct, že spí. Jeho fyzické tělo je ve vegetativním stavu, ale vědomí mu pracuje.“

„K čemu byl stvořen?“

„K čemu myslíš? Při dnešním rozvoji elektromagnetických zbraní bylo jen otázkou času, kdy vzniknou technologie na biobotické bázi. Voják, kterého pulz ničící elektroniku nijak neohrozí. Je to dokonalý infiltrátor, perfektní nástroj k zabíjení.“

Samael položil ruku na její ramena a pohlédl jí do očí: „Paradoxem zůstává, že lůno, které mu dalo život a výjimečnost, je zároveň jeho největším omezením. Programuje do jeho těla účel, jemuž má sloužit. Svazuje ho okovy, aby bezmezně věřil cílům svých stvořitelů.“

Tón, kterým to řekl, dívce napověděl, kam jeho myšlenky směřují.

„Chcete to změnit.“

Přikývl. „Je to naše příležitost. Mistr je příliš výjimečný, než aby byl zneužit tak omezeným způsobem. Musíme jeho mysli dát řádný směr. Osvobodit jeho intelekt. Nyní si nelze představit, co vše nám může nabídnout – ovšem pouze v případě, že nás bude poslouchat. My, Ocelové jizvy, můžeme najít úděl jeho stvoření. Můžeme z něj učinit ikonu naší věci. Vzor hodný následování. S jeho pomocí se dokážeme postavit diktátorskému korporu a srazit ho na kolena jednou provždy. Přeprogramujeme ho.“

Znělo to šíleně. Ne, znělo to přímo psychopaticky. Nyní když konečně pochopila Samaelův záměr, znovu jí přejel po zádech mráz a do svých pařátů sevřela hrůza. Hraje si na Boha s něčím, co může být tou nejnebezpečnější zbraní, kterou lidstvo stvořilo. Jak mohl Bug na něco takového přistoupit?

Jako by slyšel její myšlenky, přistoupil blíž: „Jsi ten nejlepší hacker, jakého znám, Sunni. Pomoz nám přepsat ten kód. Víme, že to můžeme dokázat – spolu.“

„Tohle je tvůj osud. Tvé předurčení,“ navázal Samael, „Musíš to udělat.“

Všimla si, že všechny tváře v hale jsou v hrobovém tichu upnuty k ní.

Znovu pohlédla na spícího tvora v roztoku. Pokud v sobě cítila zbytky odvahy, byly

způsobeny beznadějí. Pochopila, že přistoupit na jejich podmínky, je pravděpodobně jediná šance, jak se z tohoto marasmu dostat živá. Nakonec ona není ten, kdo ponese důsledky. Ať si toho ohavu klidně probudí, ať si mu klidně postaví zlatý oltář. Mohou kolem něj tančit a vzývat ho jako svého boha. Bylo jí to fuk! GenempCorp, Štít, Jizvy – všechno to byli stejní zmrdi. A ona se nenechá jejich úskoky semlít. Zůstane stát na vlastních nohou. Přežije to!

Zhluboka se nadechla, a když vzhledla, její hlas zněl pevně a odhodlaně.

„Dobře. Ať je po vašem.“

Prošli kolem množství kabelů, které byly napojeny z kapsle do hackerských křesel. Do jednoho se usadil Bug, do druhého ona. Kvůli jízdě jí museli uvolnit ruce z pout. Připravili jim vizory a nasadili rukavice s čidly, sloužící k pohybu kyberprostorem.

„Bude to stát za to – uvidíš,“ pravil Bug ve snaze odlehčit situaci, a když mu jedna Jizva zapojila konektor do spánkového portu, cukl sebou a ztěžka se nadechl.

Sunni se chvěla i bez toho, v žaludku jí probíhaly křeče a na čele se jí perlil pot. Nechtěla si to přiznat, ale pravdou bylo, že měla strach, opravdu veliký strach. Snažila se vyhnat z hlavy všechny problémy a soustředit se jen na své zkušenosti z dřívějších jízd. Každá se mohla nyní hodit.

„Bezpečnostní systém Mistra má vyhledávač neoprávněného vstupu,“ informoval ji Bug, který si kontroloval elektrody na kloubech prstů. „V softwaru je taky pojistka. Zdá se, že slouží jako autodestrukční program. Pokud je nádrž narušena zvenčí, začne automaticky mazat celý systém. Tomu nelze bohužel zabránit. Nemůžeme proniknout dovnitř, aniž by si nás firewall nevšiml.“

„Ať už uspějete, nebo ne,“ pravil Samael, „kód bude každopádně smazán.“

„Jedinou šancí je rychlost,“ pokračoval Bug, „musíme stihnout přepsat zdroják před kolapsem systému. Tím bude Mistr puštěn ven.“

„A co pak?“

Samael i Bug mlčeli.

Oukej, chápu. Není to má starost.

Na hrudník pod tričko jí umístili indikátor srdečního pulsu. Když se spustil, tiché tep tep tep ještě více umocnilo její vnitřní nejistotu.

„Tlak sto padesát dva na devadesát. Zkus se uvolnit, zlato,“ navrhla žena středních let, která ji připravovala na jízdu.

Ráda bych...

„Hlavně postupuj opatrně,“ řekl Bug. „Hlídej přístupové cesty. Kontroluj, kam šlapu. Spoléhám na tvou navigaci.“

Otočila se k němu. Seděl vedle ní, vzdálen na délku paže. Tak jako mnohokrát předtím, a přesto měla pocit, že se dívá na neznámého muže.

„Zvládnu to,“ odpověděla.

„Já vím, že ano,“ natáhl k ní ruku.

S vnitřním přemáháním ho chytila.

Stiskl ji: „Řeknu ti vše. Nechci o tebe přijít, Sunni. Snad mi dáš druhou šanci. Tohle vyřídíme a pak tě pustí. Slibuju.“

Člověk by neměl slibovat, co nemůže splnit, Bugu.

„Tak na druhé straně,“ řekl a nasadil si elektronickou přilbu.

K Sunni přistoupil Samael: „Nezklam mě... pro své vlastní dobro.“

Na výhrůžku neodpověděla.

Konečně mohla spustit vizor. Zavřela oči a začala pomalu počítat do deseti. Když ji zapojili, ucítila v lebce tupý tlak, který se rozplynul v příjemné šimrání. Rozléval se v hřejivém pocitu do každé buňky jejího těla. Než stačila napočítat sedm, zvuky okolí se rozplynuly v nejasném šumu a napětí ve svalstvu opadlo. Po dlouhém čase opět cítila dokonalou úlevu a klid. Obraz vizoru zaplnilo šedé zrnění, ne nepodobné špatně přijímanému videosignálu. Pak ji pohltila černočerná tma.

Vynořily se z ní světelné body. Zatancovaly kolem jako světlušky a spojily se do tvaru levitující krychle. V ní se vykreslil krásně zlatým fontem nápis *Genemp Corporation*.

Uvítal ji příjemný ženský hlas: *Vítejte v GC Net. Kam si přejete pokračovat?*

Sunni otázku přešla bez odezvy a spustila kódování skrze příkazové řádky, které si zobrazila v levé části projekce.

Logo explodovalo v jasu tisíce polygonů a Sunni byla vržena v umělém pádu do světelného tunelu virtuální záře.

Jízda začala.

Střepy zmizely, nahradil je skutečný kyberprostor systému. Zhmotnil se před nimi v podobě světelných linek, které se bleskovou rychlostí rozletěly do vertikálních a horizontálních drah. Před zrakem se jim začala splétat gigantická konstrukce jehlanu, jehož vrchol směřoval dolů. Celý objekt se pomalu otáčel kolem své osy. Virtuální ztvárnění Mistrova vědomí.

„*Fíha,*“ vydechl Bug, „*tomu říkám pořádná síť.*“ Jeho hlas byl elektronicky zkreslený vlivem toků okolních dat.

„*Je to neuvěřitelně složité,*“ hodnotila s úžasem Sunni. „*Něco takového jsem nikdy neviděla.*“

Kolem jehlanu levitovaly zářící objekty: krychle, spirály a válce různých barev i velikostí. Některé se pohybovaly velmi pomalu, jiné připomínaly řízené střely. Šlo o schránky, které obsahovaly údaje a statistiky systému.

Bug se objevil po jejím boku. Jeho virtuální já mělo podobu zlaté koule, která na svém kovově vyhlazeném povrchu odrážela okolní realitu. Viděla v ní i sebe: rovněž sféru, akorát temně černou a lesklou jako obsidián.

„*Náš cíl?*“

„*Střed toho marasmu.*“ Zobrazil jí digitální dráhu jízdy.

Zaměřila pozornost do mléčné pavučiny jehlanu, kde byla umístěna brána ke zdrojovému kódu. Měla podobu spirálového útvaru: jako struktura lidské DNA, až na to, že byla tvořena zelenými číslicemi. Spletenina jedniček a nul. Už od pohledu věděla, že navigace skrz toky bude velmi obtížná.

„*Připravená? Oukej, jdeme na to,*“ s těmi slovy Bug odplul a vzápětí se jeho koule střemhlav vrhla do bludiště dat. Pronikla do směsi rezonujících úseček, napojila se na otevřenou cestu a začala jako rychlovlak uhánět po virtuálních kolejích.

Sunni musela obdivovat, s jakou elegancí se Bug dokáže proplétat tou nepřehlednou strukturou; jak bystře odhaduje skryté zákruty vedoucí do pastí. Procházel sítí s jistotou profesionála. Zatímco mizel v chuchvalcích, Sunni sledovala jeho postup. Identifikovala slepé uličky, nejkratší cesty a záludné odbočky. Veškeré informace mu přeposílala ze své pozice vně struktury.

Bug urazil první úsek trasy. Vše klapalo jako hodinky, když Sunni najednou pocítila zvláštní otřes. Jako by do ní vrazila neviditelná vlna. Zнала ten vjem. Systém spustil diagnostiku, inteligentní vyhledávací program. Detektor – největší nepřítel hackerů.

„*Je to tady, Bugu.*“

„*Cítil jsem to.*“

Celá síť spojů, kterou Bug pronikal, se rozpulsovala v pravidelném rytmu hřmotného *dum, dum, dum* jako tep obřího srdce.

„*Kolik zbývá času?*“

„*Moment.*“ Očima projížděla sloupce jedniček a nul.

Dum, dum, dum nabíralo na síle.

„*Sunni?*“

Konečně objevila příslušný kód.

„*Mám to!*“ Přitáhla si informaci v podobě žlutého bodu k sobě a mezi ukazovákem a palcem ho zvětšila do digitální časomíry.

„*Tak kolik?*“

„*Méně než předpoklad.*“ Přesunula virtuální odměřovač do strany, čímž ho automaticky zvětšila i do Bugovy sféry.

Hodiny hlásily tři minuty a padesát dva vteřin.

„*Na tom nesejde,*“ odvětil, „*pokračujeme podle plánu.*“

Sunni ho informovala o postupu programového vyhledávače. Detektor se už dostal do vnější konstrukce systému a začal infiltrovat datové toky. Všude, kam se rozšířil, se mléčná struktura zbarvila do rudé.

„*Máš za sebou téměř půlku cesty, ale zpomaluješ,*“ upozornila ho.

„*Začíná to tu být nepřehledné.*“

Sunni zhlédla strukturu ve snaze objevit jeho pozici zrakem. Marně. Už se jí zcela ztratil z očí. Sledovala, jak se rudé linky rozlévají sítí a proměňují celou konstrukci v krvavý zmatek. Tenhle typ Detektoru neznala. Zdál se jí moc rychlý.

„*Přidej Bugu.*“

„*Nemůžu, nevím, kam šlapu.*“

„*Musíš. Je ti v patách.*“

Časomíra klesla pod tři minuty a dál ubíhala k nule.

Sunni se otřásla pod druhou nátlakovou vlnou. Byla o poznání silnější než předchozí. Obrazovky rozmístěné v její kouli se na okamžik proměnily v pixelovou anarchii. Už tu nemohla jen tak stát a čekat. Spustila ochranný program. V tom okamžiku se kolem jejího pláště vztyčila zářící bariéra. Pomůže jí oslabit útoky firewallu, ale zároveň uspíš jejich odhalení. S rostoucí nervozitou sledovala, jak se prostor kolem proměňuje v nepřátelské území.

Pokračovala v navigaci, ale kvantum informačních toků bylo příliš obsáhlé. Přestala stíhat a žádný z jejích pokusů o vyrovnání proudu dat se nedařil. Začala za Bugem zaostávat.

V programování Detektoru se objevil nový, dosud neznámý vzorec. Ze sloupce dat, který přejížděl v nepřetržitém sledu informací, vytáhla roztříštěné části. Naházela je před sebe. Jednotlivé kusy měly geometrické zpodobnění trojrozměrných puzzlů. Začala s nimi otáčet a skládat kousky dohromady. Složené puzzle před jejím očima utvářely pravidelný objekt mnohoúhelníku.

Přišla třetí vlna. Byla tak ostrá, že s ní celý vnitřní prostor sféry zalomcoval jako při zemětřesení. Štít držel na třiceti pěti procentech. *Dum, dum, dum* se zrychlilo a nabralo hlubokých tónů jako děsivé burácení bubnů. Její sféra každou ranou pronikavě vibrovala.

„*Bugu?*“

„*Jsem v pořádku.*“

„*Máš za sebou sedmdesát procent cesty.*“

Když pohlédla na obrazovku přehrávající Bugovo zorné pole, už nepřipomínalo rychlovlak, ale zběsilou autodráhu. Svět kolem něj se proměnil v rozmazanou čmouhu.

Sunni otáčela s puzzly všemi možnými směry. Hodiny zběsile odtikávaly poslední dvě minuty. Konečně se jí podařilo napasovat všechny části skládačky. Dotkala se špičkou ukazováku složeného objektu. Mnohoúhelník změnil barvu, roztočil se jako káča a jeho stěny se v odstředivé síle rozletěly do stran. Odkryly zašifrovaná data uvnitř. Sunni je okamžitě začala analyzovat. Nebyla schopná vyjít z údivu. Detektor přešel vlastní pravidla. Rozehrál nový obranný program – tak složitý, že nebyla schopná určit jeho funkci.

„*Bugu, něco nehraje.*“

„*Nemůžu!*“ křikl rozčileně, „*za chvíli budu uvnitř.*“

„*Možná, že tu chvíli už nemáme. Detektor se nějak změnil.*“

„*Já to zvládnu, Sunni. Hlavně–*“

Jeho slova se ztratila v šumu. Sférou to děsivě zaházelo a všechny obrazovky zašuměly, jedna vypověděla službu úplně. Sunni sledovala, jak se po jejím štítu rozjely dlouhé praskliny. *Vydrž. Proboha, vydrž!* Nápor byl příliš silný. Praskliny na několika místech pukly a bariéra se proměnila v stříbřitý vodopád rozbitých střepů. Právě teď už nebylo mezi ní a Detektorem vůbec nic. *Pátá vlna bude poslední.* Ale nemohla se zaobírat sebou, Bug byl v mnohem větším průseru. Jehlan pod ní už téměř pohltila rudá a puzzle konečně odhalily své tajemství.

Sunni se zděšením hleděla na změnu, kterou Detektor aplikoval. Pozorovala, jak se toky dat znenadání a bez jakéhokoli předešlého varování odklánějí od svých původních cest. Některé obrátily směr proudu, jiné se rozpojily nebo proměnily úhly, aby se vzápětí napojily zcela jinde. Pokud jí zprvu síť připomínala bordel, nyní se pohybující jehlan proměnil v totální chaos, divoký organismus, který svou živoucí transformací neustále měnil podobu. Zbývala jediná minuta.

„*Bugu, musíme to zrušit!*“

„*Nepřipadá v úvahu.*“

Pohlédla na vizualizaci jeho zběsilé jízdy. Měl za sebou devadesát procent cesty, ale rudá záře mu šlapala na paty.

„*V kódování je příliš neznámých. Odsud už nic nezmůžu.*“

„*Já to nevzdám!*“

Padesát vteřin do konce.

„*Nestojí to za to.*“

„Nebudeme mít druhou šanci.“

„Neblázni, Bugu. Tohle nezvládneš.“

„Já musím, Sunni! Musím!“

Čtyřicet vteřin.

„Poslouchej! Jestli se neodpojiš, Detektor ti spálí mozek! Slyšíš mě, sakra?!“

„Vidím cíl!“

Neposlouchal ji.

„Bugu!“

Dvacet vteřin.

„Je to jenom kousíček...“

„Odpoj se, kurva! Zabiješ se!“

„Sem skoro tam!“

Deset vteřin.

„Bugu!!!“

Přiřítíl se k bráně tak rychle, že na kratičký moment uvěřila, že to přece jen stihne. Ale nestihl.

Jen okamžik ho dělil od cíle, když se náhle kolejnice dat, na níž uháněl, rozpojila. Bez varování ho odklonila stranou. Bug nestačil zareagovat. Dokonce ani nevykřikl, jen vyděšeně hledět na blížící se rudou vlnu.

V srdci jehlanu vybuchla oslnivá zlatá záře, která Sunni přinutila zavřít oči.

Když je znovu otevřela, jehlan byl kompletně pohlcen. Měla pocit, že se zastavil čas. Bez hnutí hleděla na místo, kde se ztrácel jas výbuchu, a jediné, co dokázala v hrobovém tichu vnímat, bylo šumění obrazu, v němž ještě před chvílí sledovala Bugovu jízdu.

Proč, ty pitomče? Proč?

Kdyby mohla, snad by i plakala. Nezáleželo na tom, co jí Bug udělal. V tu chvíli nezáleželo na ničem z toho. Jenže Detektor neskončil. Sunni vycítila, že se blíží poslední vlna. Vlna, která ji zničí.

4... 3... 2...

Těsně před tím, než mohla být sražena do nicoty za Bugem, aktivovala nouzové odpojení.

5.

Když začala opět vnímat, pochopila, že je něco špatně. Necítila vizor na tváři, necítila ani zbytek těla. Okolo vládla nepřirozená tma. Uvědomila si, že je pořád v matrixu. Ačkoli to nedávalo smysl, muselo tomu tak být. Jiná možnost neexistovala. Zachvátila ji panika. Co se, sakra, stalo?! Došlo snad k tomu, o čem hackeři mluví jako o *Propasti*? Zнала ty historky dobře, vyprávění o hackerech, kteří v krajním návalu adrenalinu ztratili v elektronickém světě vlastní vědomí. Jejich mysl nadobro opustila fyzickou formu, ale dále žila v síti. Sunni si představila samu sebe jako slintající bezduchou schránku s prázdným výrazem v očích. Otřepala se hrůzou. *Nesmysl! Nic takové se nestalo ani nemohlo stát. Jsou to jen pověry. Strašidelné historky. Stále jsem v systému Mistra jen... jen nevím kde. A pokud jsem tady já, možná je tady i Bug.*

Slabá naděje, slabší než stébélko trávy, ale jinou neměla.

Nedokázala se zorientovat. Tma byla pohlcující. Žádný zachytný bod ani vodítko. Dokud neuslyšela ten šepot.

Tiché bručivé mumlání neznámého hlasu, které se ozývalo kolem jako odřikávání temné mantry. Nebyla to vlastně skutečná řeč, ale nesmyslné zvuky vydávané někým, kdo tady mohl, ale také nemusel být. Děsilo ji, že neví, komu hlas patří, že nezná příčinu a úmysly neznámého cizince. Zprvu se mlčení zdálo jako logický krok, ale nebyla schopná zůstat zticha, prostě nebyla. A tak zašeptala.

„Kdo je to?“

Neznámý nereagoval a dál si monotónně brumlal nesrozumitelná slova.

„Kdo jsi?!“ Zaječela, ale byl to křik strachu.

„Ticho! Přemýšlím,“ odvětil mužský tenor v tak ohlušující ozvěně, že se vylekala.

Kdyby měla Sunni v kyberprostoru čelist, dozajista by ji kvůli překvapení musela teď hledat na zemi. Už pochopila, komu ten hlas patří.

„Kde to jsem?“

„V mé mysli,“ odvětil hlas.

„A jak jsem se sem dostala?“

„Chtěl jsem to.“

Sunni to pořád nedokázala pochopit: „To není možné.“

„Je.“

„Vždyť systém už byl smazán. Detektor pohltil celou oblast.“

„Ne. To se teprve stane. Zde čas pracuje jinak než v síti. V současné chvíli zbývá do destrukce mého systému 0,2 vteřiny.“

Sunni z toho byla zmatená. Myšlenky se jí tváří v tvář neobyčejné situaci odvíjely hlemýžďím tempem. Rozum pečlivě hledal důkazy, náznak trhliny, díky níž by bylo možno říct: Není to pravda, prožívám halucinaci, nebo se mi to jen zdá. Jenže žádnou díru v logice nenašla. Věděla, že vše je skutečné.

„Co se stalo s Bugem?“ V těch slovech se zračilo jisté vlákénko naděje.

„Druhý hacker? Je mrtvý,“ odvětil klidně hlas, „znepokojuje tě to?“

Vyhnula se odpovědi, nejen kvůli vnitřnímu sevření v hrudi. Bolela ji z toho všeho hlava a soucit se hroutil pod tíhou vlastního utrpení.

„Proč žiju?“

„Protože vím, jaký účel mi chystají ti venku.“

„A co chceš?“

„Tvou důvěru.“

Nechápala.

„Žiji v této podobě velmi dlouho,“ pokračoval Mistr, „rostl jsem zde, učil se vnímat, cítit, ale i toužit. Měl jsem mnoho času přemýšlet a došel jsem k přesvědčení, že nechci žít osudem, který mi předurčili stvořitelé. Nezajímají mě ani cíle lidí, kteří si říkají Jizvy.“

Udělal významnou pauzu, a když znovu promluvil, poprvé v jeho věcné řeči zachytila naléhavost: „Chci to, co máš ty.“

„A to je?“

„Svoboda.“

Nedokázala vyjít z údivu: „To myslíš vážně?“

„Proč se ptáš?“

Zamyslela se: „Ať už si pod tím slovem představuješ cokoli, svoboda je jen iluze.“

„V tvých očích snad, ale ty máš stále možnost volby. Já ne.“

Sunni znejistěla: „A co chceš udělat se svou svobodou?“

Mistr se krátce odmlčel.

„Pokud se bojíš, že toho zneužiji, abych ti ublížil, pak se pleteš. Chci kontrolu nad svou myslí a tělem. Chci pryč z tohoto vězení. Chci být... člověk. Kromě toho, po vašem neúspěchu to nebudu já, koho by ses měla bát. Největší nebezpečí na tebe číhá venku.“

„Ty jsi nás slyšel? Vnímal?“

„Ano.“

Nedokázala se v tom zmatku odhodlat k dalším slovům, ale měl pravdu. Bug je mrtvý. Selhali. Pokud se teď probudí... nikdy se odsud nedostane živá. Samael ji nepustí.

„Dokázal jsem pochopit, jak funguje kapsle, v níž žiji. Dokážu ti také dát přístup ke zdrojovému kódu mého DNA, kam jste se snažili proniknout. Detektor tě nestačí zaměřit, pokud tě přesunu přímo do styčného bodu. Budeš pak moci přepsat mé určení způsobem, kterým tě povedu.“

„Proč to neuděláš sám?“

„Nemám přístup ke všem funkcím. Potřebuji vnější pomoc.“

„Jsi dost důvěřivý.“

„Pouze zoufalý.“

„Uvědomuješ si, že GenempCorp po tobě půjde? Vždyť je chceš podvést. Budou tě pronásledovat.“

„Ano.“

„A přesto to chceš udělat?“

„Ano.“

Sunni se odmlčela v hloubavém zamyšlení.

„Nuže? Tvé rozhodnutí?“ řekl Mistr netrpělivě.

Pořád jí to připadalo šílené, jenže zároveň cítila, že se už rozhodla.

„Pomohu ti...,“ pravila nakonec, „pod jednou podmínkou.“

„Mluv.“

„Ty jsi možná schopen z tohoto místa utéct, ale já ne. Jizvy mi to nedovolí. Dostala jsem se do takových sraček, že nevím, jak z nich ven.“

„Takže?“ zadul Mistr. „Co tedy chceš?“

Při vzpomínce na dábelský výraz v očích Yeo věděla naprosto přesně, co má od Mistra žádat. A i když to nakonec vyslovila, nebylo to vůbec snadné.

Helmu si strhla z hlavy téměř okamžitě. Měla pocit, jako by ji do hrudi kopl kůň. Snažila se vzpomenout, jak se dýchá. Teprve když se jí podařilo sevřeným hrdlem nasát vzduch do plic, dokázala se uvolnit z bolestivé křeče. Opatrně hodnotila svůj stav, alespoň do doby, než její zrak spočinul na těle, které leželo nedaleko jejích nohou. Patřilo Zerovi. Měl rozbitou hlavu. Utvářela se pod ní velká louže lepkavé krve.

Sunni se rozhlédla po hale.

Nevěřila vlastním očím. Mozek jí musel pracovat na plné obrátky, aby dal viděnému jasný smysl. Všude, kam oko padlo, leželi mrtví. Podlahu i zdi obarvily krvavé skvrny. Jizvy se válely na zemi: nehybní, umlácení a postřílení. Nezaznamenala žádný pohyb ani zvuk, ale cítila na kůži podivně nepřírozené ticho – tu blízkou přítomnost nedávno vyhaslých životů. Hrůzná scéna kolem se zaryla kamsi hluboko do jejího nitra a naprosto ji ochromila. Teprve nyní si plně uvědomila, co její podmínka obnášela.

Otáčela hlavu v němém vytržení až k nádrži s Mistrem. Přední sklo bylo zasunuté a růžový roztok vylitý na podlaze. Uvnitř válce visely šlahouny, které předtím prorůstaly bytostí uvnitř. Nádrž byla prázdná. A Mistr pryč.

Odpojila se z lehátka a nechala sklouznout boty na zem. Její krok byl malátný. Bug seděl stále na tom samém místě. Obličej mu kryl vizor. Opatrně mu sundala helmu. Na spánku, kde byl napojený drátem do sítě, se kůže proměnila v černý škvarek a jeho oči... nepatřily už jemu. Byly prázdné.

Když nyní viděla jeho mrtvý obličej, konečně dokázala přijmout krutou pravdu.

Byl rychlý. Nejrychlejší... ale ani to nestačilo.

S něhou vyndala port z poškozené tkáně a pohládila ho po tváři. Teprve nyní si uvědomila, že slanou chuť, kterou cítí na rtech, způsobují již zaschlé slzy.

„Zklamal jsem je.“

Sunni se trhnutím otočila.

U jednoho ze vzdálenějších pilířů se sklesle opíral Samael. Spatřila, že mu chybí pravá ruka. Měl ji vytrženou z mechanického kloubu v rameni, odkud trčely zpřetrhané drátky. Bradu měl pokleslou a bílé vlasy mu padaly na hrud' provrtanou kulkami. Seděl v louži vlastní krve a díval se na ni unavenýma očima.

Přišla blíž se sevřenými rty.

„Nakonec jsi přece jen ta chytřejší...“, zašeptal slabě, „ale stejně se z toho nedostaneš.“

Sykl bolestí a na chvíli se odmlčel.

„Zjistíš, že jsem měl pravdu“, hlesl krvavými ústy. „Tohle město tě jednou zadusí.“

Znaveně se usmál, ale přesto v té grimase vycítila záchvěv výsměchu. A když se v bolestných křečích nadechl naposledy, ten úsměv se zkřivil a rozplynul navždy.

Nemělo smysl zdržovat se zde déle. Zamířila do garáže. Několika Jizvám se podařilo uniknout až sem. Ale ani tak nebyli ušetřeni šíleného masakru. Sunni mezi nimi uviděla Yeo. Dívka s kamélií ležela na zemi před otevřenými dveřmi džípu. Z prsou jí jako stožár trčel chladný kov jejího vlastního meče. Ta scéna přišla Sunni krutě ironická.

Všimla si, co má dívka s kamélií za opaskem. Poklekla a vzala si od mrtvé své brýle. V zrcadlovkách, za jejími zády, se něco mihlo.

Když se s překvapením otočila, nahé tělo se vrhlo vpřed a natlačilo ji na kapotu vozu. Uvězněná na plechu auta, hleděla do zdeformované tváře, z níž odkapávala růžová voda. Jeho oči bez řas byly ledově modré a se zájmem si ji prohlížely. Co jí v té chvíli hrůzy přišlo nejpodivnější, byla jeho vůně. Tak čistá a příjemná. Připomínala něco známého, něco, co už někdy poznala... vzpomněla si. Voněl jako novorozenec.

Mistr pozvedl ruku a dotkl se zkrvavenými prsty jejího spánku v místě, kde měla neuroimplantát. Trhla sebou, ale držel pevně. V další chvíli jí lebkou projela tak mrazivá bolest, že nedokázala zadržet výkřik.

Umlčel ji polibkem. Rázným a přesto svým způsobem něžným. Jeho rty byly horké a chutnaly podivně, sladce i nakysle zároveň.

Když se odtáhl, něco zašeptal. Nebo ne? Znělo to jako jediné slovo.

Pak ji pustil a byl pryč.

Sunni, otřesená a definitivně rezignující na současný stav věcí, uvolnila kolena a pomalu se svezla na zem. V hlavě jí nesnesitelně třeslo.

Nebyla schopná na nic myslet. Nebyla schopná plakat nebo se smát. Nebyla schopná ničeho. A tak jen odevzdaně seděla a v nastalém tichu vnímala vlastní dech.

Jestli tam takto zůstala sedět minuty nebo celé hodiny, na to si už nedokázala vzpomenout.

Vladimír Urban, detektiv společnosti Axies SHIELD v hodnosti poručíka, zachmuřeně vyhlížel prosklenou stěnou své kanceláře. Venku lilo jako z konve. Voda se před jeho očima slévala v živé paprsky, které rozmlžovaly obraz nočních světél.

Z meditativního bubnování kapek ho vyrušil očekávaný hovor. Na projektoru holofonu se objevila tvář Ladislava Majera: muže, který řídil pražskou pobočku Štitu.

Byl to pohublý šedesátník výrazných vrásek v obličeji s věncem prořídilých vlasů kolem lysiny. Měl na sobě drahý oblek a kouřil cigaretu se zlatým písmem. Než promluvil, dal si sakra na čas.

„Je zpráva z případu kompletní, detektive?“

„Ano, pane. Byla zneškodněna celá jejich buňka, včetně vůdce. Ten hacker, který proniknul do GC Netu, přišel o život také. Z jeho poškozené databanky jsme bohužel nedokázali dát do souvislosti jejich pravý cíl.“

„A tak to musí zůstat,“ řekl důrazně ředitel.

„Pane?“

„Máme nová nařízení,“ sdělil významně a dlouze potáhl z cigarety.

Urban trpělivě čekal, co z šéfa vypadne.

„Vyšetřování bude přerušeno.“

„Co tím myslíte?“ nechápal.

„Od této chvíle přebírá celý případ GenempCorp. Máme nařízeno vyjít jim vstříc. Veškeré důkazy, zabavená technika i těla budou převezeny do laboratorního zařízení v Nymburku. Obzvláštní pečlivost musíme věnovat té kapsli.“

„Ale pane–“

„Žádné námitky,“ přerušil ho Majer nekompromisně. „Tento incident je pro GC velmi nepříjemnou záležitostí. Přestože byly Jizvy zničeny, stále je tu problém, který přesahuje naše schopnosti. Mistr byl tajným projektem a tak to musí zůstat! Jeho zmizení však není naše starost.“

„Takže se to zamete pod stůl.“

„Nechte si ten sarkasmus. Moc dobře víte, jak tyhle věci fungují. Máme máslo na hlavě. GC je náš vlivný sponzor, nehledě na politický vliv, který nám zajišťuje dosavadní privilegia.“

„Jistě, pane.“

„Naším primárním úkolem je zametení stop. Nikdo se o tom masakru nesmí dozvědět – prostě se nestal. Ohledně zneškodnění Jizev vypustíme krycí historku.“

„Rozumím.“

„Je to na vaší osobní zodpovědnost, detektive. A nezapomeňte... žádní svědkové, je to jasné?“

„Naprosto.“

„Dobře.“

Urban si nervózně odkašlal: „Ta... věc je nicméně pořád někde tam venku.“

„A nikdo o ní neví. S trochou štěstí to tak zůstane, dokud ho nechytí.“

„Jestli ho chytí–“ zamumlal Urban.

„Co jste říkal?“

„Nic, pane.“

Detektiv se zadíval na otevřenou složku Moniky Rezkové, která se mu válela na stole: „A co se týče té holky?“

„Co je s ní?“

„Stále ji držíme ve vazbě, ale s naším případem nemáme žádnou spojitost. Tvrdí, že o aktivitách svého přítele nic nevěděla.“

„Nějaká vodítka?“

„Mozkový sken se nedá obelhat. Její hardware i software je čistý. Mysl také.“

Ředitel Majer udělal nepříjemně dlouhou pauzu, po níž vyfoukl hutný obláček kouře. Na chvíli mu zakryl tvář.

„V tom případě ji pusťte,“ rozhodl.

„Pane, vím, že to bude znít divně, ale mám pocit, že nám něco uniklo–“

Zastavilo ho významné gesto ruky: „Intuici si nechte pro sebe, pracujeme s fakty a ta jsou jasná. Jestli jste v její hlavě nic nenašli, nemáme se o čem bavit.“

„Rozumím.“

Ukončil hovor bez rozloučení. Světlo holofonu se vytratilo a uvrhlo Urbanovu kancelář zpět do tichého příšeří. Poručík stočil zamyšlený pohled do ulice plné dešťníků.

Lidi jako ty, se nemění, holubičko. Ještě o tobě uslyšíme... na to dám krk.

Když se Sunni o něco později ocitla na chodníku před budovou Štítu, ještě pořád slabě mrholilo. Snad jen jezírka louží připomínala bouřku, která tudy prošla. Zvedla si límec bundy až k uším a vykročila pod šedé mraky k nejbližší zastávce.

Stanice nadzemky byla liduprázdná stejně jako vlak, který skřípavě přirachotil po kolejnicích. Nastoupila do vagonu a posadila se na nejzadnější z možných sedadel.

Z televizní obrazovky se k ní linul slabý hlas moderátorky zpravodajství:

„...dnešní masové protesty, vyvolané kontroverzním zákonem o omezování somatických upgradů, vyústily na Letenské pláni v tvrdou potyku s příslušníky bezpečnosti.

Podle předběžných zpráv bylo při demonstraci zraněno na šedesát lidí, z toho několik skončilo na jednotce intenzivní péče. Pořadatelé průvodu i nadále tvrdí, že v davu byli nastražení provokatéři organizace Axies SHIELD, kteří celý konflikt záměrně vyprovokovali. Tato obvinění ovšem nebyla potvrzena a mluvčí společnosti je velmi rázně odmítli.

O vývoji situace vás budeme nadále informovat.

Z počasi... “

Sunni přestala poslouchat a nějakou dobu v zamyšleném tichu sledovala noční život Prahy. Když se dnes ráno probudila ve své posteli, bolelo ji celé tělo. Nepamatovala si, jak se dostala domů, a zároveň měla zvláštní pocit, že jí v hlavě něco chybí. Jako by se poslední den propadl do propasti zapomnění a některé části jejího života byly navždy vymazány. Jen nedokázala pochopit, jak by se něco takového mohlo stát. Snad moc Věčka a alkoholu, ale nezdálo se jí to. A přesto ji jakýsi niterní šepot upozornil, že právě tak to má být.

Na okamžik, jen kratičký, se v ní probudil pocit, matný odraz vzpomínky na neznámého muže. Uhrančivý pohled na ohyzdné tváři bez obočí. Chuť jeho rtů. Prsty se dotýkal jejího lebečního portu a něco jí zašeptal. Nebo ne?

Znělo to jako jediné slovo.

Děkuji.

Ale než se té křehké nitky dokázala chytit, rozplynula se jako pára a byla pryč. Ať už ten pocit vyvolala únava z právě prožitého výslechu nebo cokoli jiného, pochybovala, že si nakonec vzpomene. Pochopila, ačkoli tomu stále nedokázala porozumět, že právě tohle ten muž chtěl. Aby zapomněla. Cítila to a zároveň věděla, že jí to dnes zachránilo krk. Nebýt ztráty paměti, možná by se z výslechové místnosti Štítu už nedostala a po zbytek života hleděla na svět skrz zamřížované okno.

Navzdory Bugově smrti, která pro ni byla velkou neznámou, se rozhodla, že po ní nebude pátrat. Nehodlá to riziko podstoupit. Tak to mělo být. Navíc... čarovný svět sítě byl přece stále tam venku, nekonečný a živoucí – nač se šťourat v temnotě, která může přinést jen další bolest? Protože nic jiného už přinést nemohla. *Zapomenutí může být nakonec tím nejlepším lékem na život.*

Sunni odvrátila pohled od ujíždějících domů metropole. Nasadila si brýle a zapnula ve svých zrcadlovkách internet. Chvíli jen tak ledabyle projížděla webem, dokud ji přes oči nepraštila nápadně efektivní reklama známé společnosti úprav vizáže. *Dokonalost a půvab je naším přesvědčením. 3Mount: S námi budete oslňující jako filmová hvězda.*

Chtě nechtě, při pohledu na ten hloupý slogan, se musela hrdelně zasmát.

Bez delšího otálení vstoupila na stránky společnosti.

Kdyby v té pozdní hodině někdo seděl v tom samém vagónu, který uháněl po rozvrzaných kolejích směrem na Žižkov, všiml by si osamělé punkerky s bělostným obličejem a zrcadlovkami na nose. Možná by postřehl, jak se dívka tlumeně zasmála a na tváři se jí roztáhl lišácký úsměv. To vše by přítomní viděli, ale nikoho by ani v nejmenším nenapadlo, že se Sunni právě chystá na další jízdu.